

Christoph Bauer v garsonjeri DSP v Ljubljani

CHRISTOPH BAUER

ščetkanje zob v ljubljani

2. 8. 2000:

moj drugi dan v ljubljani. stanovanje je resnično zelo skromno, če ne celo špelunka, luknja, verjetno preostanek socialističnih gradenj. a čisto zraven njega je samopostrežnica, ki je odprta 24 ur na dan. popolno potrošništvo. stari del mesta je resnično ljubek. temu se verjetno reče slikovit. marsikdo strmi vame, kot da bi bil z onega sveta. ne morem povsem ugotoviti, kako in koliko se razlikujem od njih. tajnica slovenskega društva pisateljev je prišla pome na letališče. prijetna, a plašna ženska. v dežju me je kot psa pustila stati v mojem stanovanju. tipam skozi tujino in nimam pojma, kaj sploh počnem tukaj. zvečer sem se oklenil svojega prousta in se zjutraj že ob šestih zbudil z ropotom v trebuhu. sedim na soncu na vrtu neke restavracije in pišem. zdi se, da celo pisanje z nalivnikom vzbuja pozornost. z majhnim računalnikom bi se verjetno bolj zilil z maso.

4. 8. 2000:

včeraj pisanje dnevnika gladko pozabil. ogledal sem si manifesto no. 3 in arteast collection 2000+. torej sem zdaj videl že vse, čemur se ne bi hotel odpovedati. jutri pridejo na obisk bea, geneviève in eliane. rezervirati moram hotelsko sobo, sovražim to. kljub temu se veselim družbe. dežuje in s sabo nimam ničesar, kar bi me varovalo pred mokroto. kako naiven sem bil v svojih domnevah, da naj bi tukaj kar naprej prevladovalo vedro sonce. pišem, povsem dobro mi gre od rok, saj samota pogosto pozitivno vpliva na pisateljevanje. le z risanjem imam nenadoma preglavice. bojim se, da bom moral dan prebiti v svojem stanovanju. tako je, kot da bi se vreme spet obračalo po mojem razpoloženju. tako sem znova ujetnik, in to ne samo svojega telesa in svojega duha. na srečo imam s sabo prousta. a večno tudi ne morem brati.

5. 8. 2000:

dežuje in dežuje in dežuje. sedim v svojem hlevčku in pišem, rišem, berem. počutim se, kot da bi se vrnil v čas, ko pogosto cele dneve nisem počel nič drugega. včeraj zvečer pozno ponoči šel v kino. *the patriot* wolfganga emmericha. občenevarna brozga, ki je bila večini slovenk in slovencev očitno celo všeč. vojnohujskaška pregreha, ki bi jo bilo po vietnamu treba prepovedati. a kino je le kino. obsedel sem na stolu ves napet in vročičen kot otrok. najprej sem se turistično udejstvoval in se povzpел na tukajšnji grajski hrib. no, ja, tako je kot povsod. turisti hočejo v višave, saj naj bi tako dobili pregled. nato po nakupovalnem korzu, kot se spodobi. poln gnusa zaradi krame, ki je povsod na svetu ista, cenene cunje in neuporabna šara, in vse to po nabitih cenah. devetindevetdeset odstotkov tega ne bi hotel niti v dar. a zdi se, da ljudstvo resnično kupuje, sicer teh brezveznih butikov že davno ne bi bilo več. prebral devetdeset strani prousta. vsaj to.

7. 8. 2000:

zdaj sem obisk, tri dame, dostavil v hotel. zgodilo se je natanko to, kar je bilo pričakovati. geneviève in eliane se sovražita iz dna duše. vedno nastajajo komaj vzdržne napetosti. ob vsem tem je bea skoraj podobna tibetanski nuni, jeklene živce ima, vedno vse zgladi. trio je skrajno komičen. potem pa še psička, popolnoma nevrotična žival. kljub temu se mi zdi prijetno, da sem spet z ljudmi. tako med znanci je doživetje ljubljane povsem drugačno kot sicer. danes so vsi prosti. umetnost je zaprta, ker je ponedeljek. izrabljam priložnost za meditacijo, za pisanje in risanje. včeraj pozno ponoči končal prvi zvezek prousta. povsem se potopim v ta svet. a tudi oči me temu primerno bolijo. mogoče pa branje prousta resnično povzroča kratkovidnost. ponovno sem si ogledal video michaela müllerja *vacation*. ob večkratnem pogledovanju tudi to delo izgubi nekaj svoje fascinacije. kljub soncu sedim v kuhinji, ker se zunaj le težko zberem. nescafé in cigarete. blag glavobol zaradi nemogoče alkoholne mešanice.

9. 8. 2000:

umaknil sem se. geneviève je nemogoča, prava preizkušnja za vsako človeku prijazno osebo. sam sem vse drugo kot človeku prijazen in tako sem torej pretrgal stik. toda tudi biti sam ni vedno preprosto. to sem vzela za povod, da o tem napišem zgodbo. zmeraj enaka štorija. sam sem, torej hrepenim po ljudeh, ko pa sem končno obdan z njimi, koprnim po samoti. zoprno stanje, ki me bo nekega dne verjetno dokončno obnorelo. zakaj ne morem biti popolnoma in

povsem običajen, si omisliti avto, mobi in vso drugo kramo, se preprosto zabavati? vedno se zdi, da hočem več, kot dopušča moj čas. sem intelektualec v času popolne neobremenjenosti, in to je nekako precej največ, kar je človek lahko. povsod okrog mene zvonijo telefončki, ljudstvo pa žre in se naceja. le jaz pijem črni čaj in s peresom pišem majčkene besedice v staromodno knjižico. iz drugega časa izhajam, pa kljub temu čutim prisilo komunikacije. eliane se mi je včeraj smejala in me vprašala, kdaj si bom kupil prvi telefonček. trmasto sem zmajal z glavo, vem, da je tale trma že skoraj ukročena. mobi bi mojo samoto komaj motil, ker bi verjetno komaj kdo poklical. torej je to čista laž, govorjenje o zavračanju stalne dosegljivosti.

10. 8. 2000:

pohajkoval po ljubljani in odkril zanimivo postojanko onstran turističnega korza. tam našel pravo hipijejsko plažo, kjer ljudje visijo in se zakajajo, kar je videti skrajno zabavno. zraven ležijo ladjice, kjer se ljudje nalivajo ob udarcih staromodnega tehna. v isti postojanki domuje tudi alternativna kulturna dejavnost. vse deluje skrajno ljubko. včeraj ponoči me je ponovno premagal nagon. kdaj se bom končno naučil spoštovati svoje lastno telo. človek je žival, ki zna na svojo veliko nesrečo tudi misliti. sedim v kafiču in pišem. odzvanja gnusen lokalni rock od predvčeraj. vendar ta glasba povsem sodi semkaj. popoldne bom šel brat v park. zvečer randevu z beo, eliane in geneviève. spet preizkus mojega potrpljenja. jutri kosilo s slovenskim društvom pisateljev. da vidimo, kaj si imamo povedati. kupil sem si nov cede eninema. zdaj z discmanom tekam po okolišu in poslušam svinjarije. nenavadno, ko ljudem nato pogledaš v obraz, pa ne slišiš drugega kot *fuck in kill in suck*.

12. 8. 2000:

iz ust tukajšnjega poeta slišal hude pritožbe nad trenutno protireformacijo. skupni trdo priborjeni dosežki razsvetljenstva očitno drug za drugim tonejo v pozabo. cerkev ponovno pridobiva moč. osupel sem, zaskrbljen. od cerkve bi nazadnje pričakoval tako nevarnost. mnogo nevarnejši se mi zdi ekonomski liberalizem, ta ekonomizacija vseh področij življenja. a cerkev in tržno gospodarstvo gresta z roko v roki. bom napisal zgodbo o tem. v ljubljani me marsikaj podžge. pogosto se zdi, kot da bi moral s pisateljevanjem še enkrat začeti od začetka. moji miselni kanali so bili zamaščeni, gibali so se vedno po istih tirnicah. zdaj moje oči kar naenkrat spet vidijo nenašminkano realnost. verjetno ni nič bolj izzivalnega od resničnosti. življenje na podeželju ima slabo stran, da se človek kar sprijazni. ta sprijaznjenost je vpricho večnosti sicer povsem na mestu. a kdo živi večno?! tukaj in zdaj sta še zmeraj bistveno bolj zavezujoča.

13. 8. 2000:

dolgočasna nedelja. zdi se, da je večina odletela. prazne ulice in trgi. uživam samoto, pišem, rišem, berem. od samega umskega dela me že bolijo oči. včeraj zvečer gledal skrajno zanič film: *stigmata*. take blesarije bi morali v bistvu prepovedati. nekako nepravilno je, da se taki hollywoodski filmi kljub vsemu še vedno prebijejo. sicer pa se počasi tudi tukaj razvijam v človeka železnih navad. grem v park in poiščem vedno isti prostorček. pisanje vedno uprizarjam na terasi istega hotela, na kateri pač ne dudla muzika. kupujem vedno v isti samopostrežnici, po navadi celo enake izdelke. tako si spletam majhno mrežo, da lahko kot kakšen debel pajek kraljujem v njenem središču. jutri obisk barbare in alaina. to me bo spet nekoliko vrglo iz tira. proust me trenutno nekoliko dolgočasi. pogosto si želim, da bi si mali marcel končno kupil mašnico na kolesih in odbrzel iz te zatohlosti.

14. 8. 2000:

poslovljni obrok z beo, eliane in geneviève. na koncu vseeno priokus nekakšne otožnosti, da jih ni več. moje zgodbe postajajo znova vse bolj zlobne, vse bolj demonske. napisal štorijo o ljubezni do mladoletnih deklet. ironija je ta, ki me vodi. ponoči do treh bral prousta in pil rdeče vino. odlična kombinacija. dan za dnem poslušam cede eminema. vliva mi pogum, da zapustim intelektualno trpinčenje. svežina in neposrednost eminema človeka razorožita. počutim se kot vampir, ki končno sesa kri. ostaja mi še dobrih enajst dni v ljubljani. hočem jih izrabiti. napisal sem že dvanajst zgodb. to bi mi po navadi vzelo ves mesec. le k pisanju kartic bi se še moral pripraviti. vsi ljudje so mi skrajno tuji. niti ne vem, ali me kdor koli zares pogreša. v knjigarni verjetno kolnejo, ker me ni. pa nikakor ne zato, ker me imajo radi, ampak mnogo bolj zaradi dela, ki ga je treba opraviti. pogosto je boleče biti realist.

15. 8. 2000:

izumrlo mesto. zdolgočaseni ljudje. praznik je in skoraj vse je zaprto. z barbaro in alainom je povsem prijetno. do mojih muh sta skrajno obzirna. v svojem stanovanju sem jima pripravil obilen zajtrk. jutri spet odpotujeta. iz nepojasnjenih razlogov imam spet bolečine v modih. ni dovolj, da so te žoge komaj še za kaj. še boleti morajo. bil včeraj v neki knjigarni in si ogledal slikovito knjigo z najdolgočasnejšimi razglednicami na svetu, ki me je magično privlačila. zgolj estetska grozodejstva nepopisne neokusnosti. velika vročina in nevihtno razpoloženje. celo telo je lepljivo, kot da bi ga natrl s kokakolo. v parku prebral trideset strani prousta, potem šel pisat v neko oštarijo. risanje

in meditacija zaenkrat odpadeta. ob aperitivu ponovno srečal barbaro in alaina. ob dnevu, kot je današnji, človek ne more storiti bistveno več, kot se ga pošteno nažreti.

16. 8. 2000:

vstal relativno zgodaj in se v kuhinji ekshibicionistično udejstvoval. skrajno komično! nato meditiral in zdaj ponovno sedim na terasi bornega hotela in gledam ljudi, ki žrejo. zdi se, da je redno hranjenje predvsem za pretežke starejše moške izjemno pomembno. verjetno je to edino, kar imajo. mah, zloben sem. z barbaro in alainom zavil v gostilno. najprej pivo, potem vino, ne vem kdaj, pogoltnil pico. tudi meni grozi, da mi bo hranjenje postalo preveč pomembno. naenkrat bi bil rad tako suh kot zapornik v kacetu in hkrati napel mišice kot schwarzenegger. ne maram več svojega lenobnega telesa intelektualca. sploh sem si zelo pogosto povsem odveč. ob štirih se z barbaro in alainom dobim še enkrat. potem bom do sobote sam. samota prinaša nevarnost, da se zakopljem v stanovanje.

17. 8. 2000: (razglednice)

saluti a tutti! ljubljana je povsem ljubka in prijazna, ni vznemirljiva, je pa udobna in spokojna. potikam se ob reki in sem in tja spijem kakšno pivo, ki se imenuje *smile*. starejši moški skoraj vsi po vrsti nosijo kratke hlače. umetnost je moderna in v skladu s tem ne daje nobenih odgovorov. velikost stanovanja je enaka zajčniku, kar me sili v beg. vse dobro, se vidimo kmalu, c.

živijo, vsi skupaj! majhno mesto in velika umetnost. blodim po ulicah brez cilja in namena, kar je zaenkrat povsem prijetno. knjigarne živijo od turistov in so zato precej borne. sicer pa je povsem mirno. vsak dan grem za kakšno uro v park in berem *iskanje izgubljenega časa*. vodnjak žubori in mali marcel se sprehaja v senci mladih rožic. vse dobro, se vidimo kmalu, c.

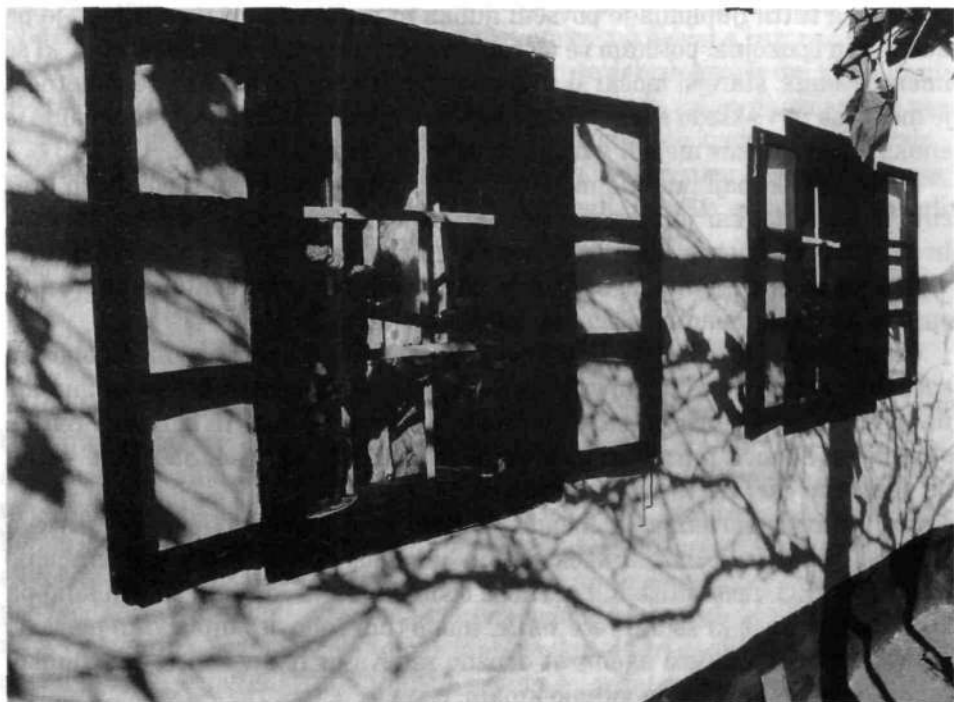
draga marta, dragi alois, ljubljana je povsem ljubka in prijazna, udobna in spokojna. niti sledu o divjem vzhodu. vsekakor pa samopostrežne še spominjajo nanj. čudež potrošništva. sicer pa imajo veliko umetnost in ogromne parke. sprehajam se med muzeji in cveticami in zaenkrat uživam, da nisem vezan na odpiralni čas. vse dobro, se vidimo kmalu, c.

hej, martin, slovenija je menda povsem drugačna kot levji del divjega vzhoda. tukaj je vse zelo spokojno in udobno, skoraj kot v kakšni malo ubožnejši švici. med muzeji in parki se opotekam sem in tja in spijem kdaj pa kdaj kakšno pivo, ki se mu reče *smile*. imajo tudi čudovito hipijejsko plažo ob reki, kjer se jih kar sto naenkrat družno zadeva in reži v sonce. zelo ljubko, cela zadeva. vse dobro, se vidimo kmalu, c.

dragi markus, zdaj pa me je enkrat zaneslo na vzhod. mesec dni gostujem pri slovenskem društvu pisateljev in na voljo so mi dali majhno stanovanje. ljubljana je zelo miroljubna in živa, nekoliko me spominja na gent. maloštevilne sledi starih časov so nedvournno še opazne. a potrošništvo zmaguje kot povsod drugod. opletam med muzeji in parki in uživam, ker prosto razpolagam z dnevi. vse dobro, c.

18. 8. 2000:

ponoči sem se sam in željan klatil po mestu, tako da so mi skoraj odpovedale noge. končno je spet čas, da me kdo obiše. napisal vsaj zgodbo o zapravljenih nočnih urah. danes vlada nora vročina, kot da bi me hotela kaznovati. vse je razbeljeno. celo v senci mi pot teče po hrbtu. zaradi pomanjkanja človeških stikov bom verjetno šel v kino. užitek osamljenih in zaljubljenih. kakšna kombinacija! v parku bral prousta. njegovo hrepenenje je nalezljivo. človek dekleta nenadoma opazuje s popolnoma drugačnimi očmi. vendar se ob tem pojavi tudi nevarnost cinizma. kako, recimo, proust raztrga starejše ženske, je že skoraj okrutno. poleg tega je v zraku vedno kaj prikrito antisemitističnega, a proust ta gnus vedno polaga v usta drugim. tako da nikoli ne vem, ali torej tudi on tako misli ali pa govori iz njega le duh časa.

20. 8. 2000:

veliko delam in ne hodim več tako pogosto ven. čar mesta se je nekoliko polegel. na obisku sta daniel in sara. občasno igram turističnega vodnika. oba sta zelo prijazna in prijetna. sara se včasih obnaša nekoliko prenapeto. a to pač sodi k njej. danes napisal neko neumno zgodbo o sanjah o idealni ženski. pogosto ne vem, ali zgolj blodim ali pa so te blesave štorije resnično kaj vredne. v skladu z razpoloženjem, v katerem jih ponovno preberem, jih ovrednotim zelo različno. nedelja je in debeli pivci piva sumničavo pogledujejo k meni, ko pišem. če si dlje tukaj, kljub vsemu opaziš zelo veliko grobe in glasne možatosti, ki človeka razžalosti. to je stil dedcev, ki bi jih ljudje mojega kova najraje katapultirali na luno. zdaj grem še v stanovanje risat, potem v park brat prousta. zvečer sončni zahod v kombinaciji z večerjo v družbi sare in daniela. ta mešanica samote in družabnosti mi odlično ustreza.

21. 8. 2000:

sara in daniel sta spet odpotovala. zdaj mi preostane samo še pet dni v osami, kar ima svoje dobre in slabe strani. pridno berem in pišem, kljub veliki vročini. le ponoči imam pogosto napade nesmiselnosti, samouničevalnega zanosa. a to se bo treba naučiti obvladovati. ne bom imel zmeraj koga, ki bi me znal zamotiti. kot tako pogosto sedim na istem mestu in pijem črni čaj. počasi me že poznajo, plašno se smehljajo čudnemu tipčku, ki kar naprej nekaj praska po papirju. napisal zgodbo o človeku, ki se vrže v neko povsem nesmiselno dejavnost. taka štorija vendar ne nastane kar tako. kdo sploh potrebuje moje besede? nihče jih ne more pojesti niti se z njimi zapeljati po okolici, še najmanj pa se iz njih česa naučiti. pravzaprav so precej nesmiselne in zato me bo zanje tudi le malokdo plačal, četudi sem zelo priden, skoraj podoben fizičnemu delavcu.

22. 8. 2000:

ljubljana se počasi izčrpuje. nekoliko se začenjam dolgočasiti. oklepam se tako pisateljevanja kot proustovskega čtiva. brezciljno hodim po ulicah in poslušam zveznoameriški hip hop. stvari se ponavljajo. poželjivo buljim v prsi deklet pod ozkimi majčkami in se počutim sluzavo kot kakšen starec. zdi se, da je kultura zgolj na površini, pod njo pa drema žival. nekoliko se sramujem svojega vedenja. pijem kokakolo in pričakujem, da bo zmanjšala mojo lenobnost. nočem biti samo utrujen in pohoten, temveč živ in dostojen človek, kot se spodobi. navzven se seveda tudi delam takšnega, saj sem vendar zelo izobražen, pa vseeno ne prav veliko na boljšem, kot če bi bil nepismen. znanje jasno še ne

naredi dobrega človeka. nasprotno. okrutnost izobraženih je zgolj bolj prefinjena. oblaki se zbirajo. a vročina še vedno vztraja. zdi se, da že pričakujem tisti dan, ko bom smel znova odleteti domov. pa potem? upam na presenečenje in si ga sam ne znam preskrbeti.

23. 8. 2000:

včeraj zvečer obiskal še festival in se udeležil dveh skrajno ušivih plesnih predstav. verjetno je ni stvari na svetu, ki bi bila bolj mučna kot moderni ples, ki bi rad bil nekaj, kar ne more biti. neki črnc je plesal rap in debela belka je skakala okoli njega. če ne bi bil tako sam v svoji zgroženosti, se verjetno ne bi mogel ubraniti napadov smeha. z vstajanjem danes zjutraj obilo težav. skoraj ne vem več, zakaj. le veselje do pisanja in risanja me še ohranja zmerno budnega. ne vem prav dobro, za kaj naj porabim preostali denar. kar naenkrat se mi zdi marsikaj le cenena krama, pa tudi jedel in pil bi rad le v skrajno omejenih količinah. vsaj vreme je še vedno čudovito. to olajšuje brezciljno klatenje naokrog. sicer pa sem začutil, da bi tukaj vedno ostal tujec. preteklost in še mlad nacionalizem težko pritiskata. od neprestanega potepanja imam med nogami blago vnetje. gniloba pohajkovalcev. zjutraj skoraj ni bilo vode. sem se že bal, da bom moral začeti dan z zlepljenimi očmi, ko pa sem že tako ali tako nepojmljivo zaspan.

24. 8. 2000:

moj zadnji dan v ljubljani. barbara me je obdarila s toliko slovenskimi knjigami, da jih sploh nočem vseh vlačiti domov. zdaj ne vem, kam naj z njimi. danes zvečer me predsednik društva pisateljev vabi na večerjo. bomo videli, kaj bo iz tega. pravzaprav bi raje zastavil nekoliko bolj nenaporno in šel v kino. tudi kovčke moram še pripraviti. poleg tega sem kot pred vsako spremembo nekoliko živčen. vedno je prisoten strah, da bi lahko šlo kaj narobe. a let je šele ob dveh. poleg tega pride pome taksi. napisal zgodbo o pravi ljubezni, ker sta me včeraj občvekala bratec iz neke sekte in njegova zaupnica. ta bratec mi je skoraj dve uri nalagal o svoji pravi ljubezni. zdaj moram nujno kaj ukreniti proti temu, sicer se me bo ta prava ljubezen še prijela.

Prevedla Sandra Baumgartner